

Україна-Європа: поєднані долі

Чи справді європейці усвідомлюють, що зараз відбувається в Україні?

Ті, хто пережив радянський тоталітаризм, знають це інстинктивно: Росія завжди прагнула розширити свою територію, попри те, що вона є найбільшою з усіх націй. Експансією вона прагне приховати свої внутрішні проблеми.

Загостривши ці внутрішні розлади за рахунок привласнення багатств країни, Путін більше, ніж будь-хто інший, потребує націоналістичних та експансіоністських успіхів. За відсутності серйозного політичного проекту він перемикається на зовнішній світ, нехай і не дуже агресивний, і бере в заручники все міжнародне життя, повертаючи на континент війну з її жахами, тортурами, зґвалтуваннями і мародерством.

Європа - перша, до кого звертаються.

Ті, кому пощастило наприкінці Другої світової війни опинитися "з правильного боку" залізної завіси завдяки Черчиллю та Рузвельту, відчувають себе віддаленими від українських чорноземів. Це стосується "великих країн" Західної Європи - Німеччини, Франції, Італії. Дехто з них навіть заявляв, що "це не їхня війна".

Це частково пояснює обережну та оборонну позицію, яку зайняла Європа. І це правда, що вона змодельована за прикладом американців, які з самого початку конфлікту попереджали, що не будуть втручатися. Але не вони не є сусідами України, а Європа - так.

Правда і те, що європейці не забезпечили себе військовими засобами, які б дозволили їм - самотужки та самостійно - запобігти російській агресії. Нехай ті, хто так запекло виступав проти цього в минулому, покаються!

Але, що ще більш серйозно, така поведінка є результатом помилки в аналізі:

Чи можна вважати прийнятним небажання "воювати з путінською Росією, яка декларує себе як таку, що воює з "колективним Заходом"?

Чи є доцільним бути лише в обороні до такої міри, щоб хотіти - як пропонує НАТО - оснастити себе лише протиракетним щитом?

Чи достойно вибирати "війну за дорученням" ціною стількох страждань і руйнувань, головне - "не у себе вдома"?

Чи є сенс витрачати стільки часу на очікування результату нинішнього конфлікту, уявляючи, що колись ми будемо посередником у примиренні з тим, хто порушив усі правила? Вінстон Черчилль якось сказав: "Посередник у примиренні - це той, хто годує крокодила в надії, що буде з'їдений останнім".

Якщо вони не хочуть, щоб їх врешті-решт "з'їли", європейці не мають права опускати руки. Їм оголошено війну. Вони воюють. Якщо вони не захочуть цього визнати і діяти відповідно, то втратять і незалежність, і честь.

Нехай не буде жодних сумнівів, доля України - це наша з вами доля. У цій війні розумно бути стриманим щодо двох сторін; але перед обличчям того, що є справжнім варварством, яке кидає виклик нашому способу життя і мислення, нашій демократії і нашим свободам, Європа повинна захищати себе більш енергійно та ще більшими спільними зусиллями. Вона не уникне ні цього виклику, ані цього конфлікту. Чим довше ми будемо зволікати, тим складніше буде.